

A painting of a rainy street scene at night. The street is wet and reflects the warm, yellowish light from street lamps and building windows. Several figures are visible in the distance, some standing and some walking. The buildings are multi-story and have a classic architectural style. A white, rounded rectangular text box is overlaid on the center of the image.

Flamingo
I Dagen

FLAMINGO DAGEN

COAB 2005-2017

1. Flamingo Dagen
2. Rivier van de Dood
3. Het Geheim van Aladin
4. Robot van de Dood
5. Het Rijk van Nicotine
6. Watervogels - De Groene Dood
7. Bloedgeld
8. Robot X
9. Robot X - De Terugkeer
10. Robot X - Supplemento
11. De Nieuwe Kok
12. Het Paard van Hilversum

Flamingo Dagen

Hij schreef een brief, een hele lange brief. Hij had haar tijden niet meer gezien. Eigenlijk durfde hij het niet goed, maar het was de enige manier. Zij had bij hem in de klas gezeten, en zij was de baas van dit vreemde ziekenhuis. Hij wist niet goed hoe hij hier terecht was gekomen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, maar zij die hem kwamen ophalen hadden een badge met een flamingo erop. De badge was op borsthoogte van hun witte pakken. Ook was er een groot embleem van de flamingo op de witte bus. Dat was alles wat hij kon herinneren, en waarom hij werd meegenomen wist hij niet, en dat vertelden ze hem ook niet. Hij wilde in ieder geval een reden weten, en misschien kon hij haar overhalen om hem vrij te laten zetten. Zij was zijn enige hoop. Hij beefde toen hij de brief schreef. Hij zag het allemaal als een grote ontvoering. Misschien waren ze wel crimineel. Verder werd hij hier goed behandeld. Hij had een eigen kamer.

Hij schreef haar dat hij kinderen had die nu zonder vader moesten opgroeien. Hij wachtte vele maanden op een brief terug, maar er kwam geen antwoord. Hij vroeg zich af of ze de brief

wel had ontvangen, en stuurde de brief nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Zo verstreken de jaren en hij moest leven met grote onzekerheid. Waar hij woonde was het luxe, zeer luxe. Hij vroeg zich af hoe het met de buitenwereld ging, maar die informatie werd van hem afgehouden. Eigenlijk mocht niemand met hem contact opnemen. Vandaar dat hij de baas, of liever gezegd de bazin, van het vreemde ziekenhuis als zijn laatste hoop zag. Op een keer toen hij langs het hokje van de leiding liep dacht hij een flits op te vangen van een televisie beeld met mensen die in grote armoede leefden, en toen begon hij de gedachte te krijgen dat in de buitenwereld iedereen steeds armer werd, en hij daar misschien tegen beschermd werd.

Er werd nauwelijks met hem gesproken, en al helemaal niet over het verleden of de buitenwereld, of wat voor ziekte hij zou hebben. Hij wist in principe niets, alleen dat hij hier opgesloten werd gehouden.

Er waren ook andere patiënten, veelal meisjes, en die hadden vaak een verleden van misbruik. Hij probeerde ze te helpen, maar veelal sloten ze zichzelf op, en meden iedereen. Hij kon niet echt tot ze doordringen. Soms keken ze even en leek het alsof ze zouden spreken, maar dan gingen ze weg. Waarschijnlijk was het voor hen te zwaar om er over te praten.

Toch kon hij zo nu en dan wel meisjes met iets helpen. Zo had hij toch nog het gevoel dat hij waarde had. Soms had hij even het idee dat hij hier niet voor niets was, als met een bedoeling, maar dat was vaak maar een flits, en daarna voelde hij zich weer nutteloos. Hij had veel vragen die maar niet beantwoord leken te worden.

Op een dag moest hij bij het hokje van de leiding komen. Hij kreeg een nieuw medicijn. Op het pakje medicijnen stond een flamingo embleem. Het leek wel op een pakje sigaretten. Er zaten kleine roze en witte pilletjes in. Ook op de pilletjes zelf was een flamingo gegraveerd. Toen hij het inslikte met wat water leek het alsof hij een andere tong kreeg, en ook alsof hij ander tandvlees had. Het voelde aan alsof hij een totaal andere mond had. "Wat is dit ?" vroeg hij. Maar niemand antwoordde, en hij wist niet waarvoor het was.

Die nacht had hij vreemde dromen over opstijgende flamingo's. Toen zag hij het meisje uit zijn klas, de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Weet je het dan niet ?" zei ze. "Jij bent een geheim verpleger. Jij bent er om de meisjes te helpen."

De dag erna werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij kreeg een nieuw huis, en ook een baan. Hij werd tandarts, maar mocht niet boren en rekeningen versturen. Hij werd een flamingo tandarts, die alleen maar pilletjes gaf gratis. Op een hele zachte en natuurlijke manier werden

de monden zo genezen. 's Nachts droomde hij dat hij een flamingo was, op zoek naar de geheimen van de zee. Ook droomde hij dat hij een duiker was, een diepzee duiker. Op de zeebodem bleken alle stoffen te groeien die ze nodig hadden voor de pilletjes.

Zijn kinderen wilden niets met hem te maken hebben. Ze kenden hem niet. Ze zeiden dat hij hen in de steek had gelaten, en dat hij nu op de blaren moest zitten. Hij begreep ze niet, omdat het om een ontvoering ging. Hij kon er niets aan doen.

Hij was diep teleurgesteld in zijn koppige kinderen die zich niet verplaatsten in de situatie. Hij leefde alleen nog voor zijn werk. Op een dag kwam de bazin van het vreemde ziekenhuis hem bezoeken. Ze vroeg hem of hij ook wilde werken in het ziekenhuis. "Dat nooit !" riep hij. "Ze hebben mij ontvoerd. Ik heb haast geen herinneringen van de ontvoering en van vóór de ontvoering. Er moet wel geweld gebruikt zijn."

"Gewoon een pilletje in je soep, door je vrouw," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Zo zijn wij flamingo's nu eenmaal. Je ging te diep gebukt onder het leven, en toen heeft je vrouw deze beslissing genomen."

"Waar is ze nu ?" vroeg hij. "De kinderen willen me het niet vertellen."

"In een ander ziekenhuis," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Toen ze hoorde hoe je was opgeknapt door het pilletje heeft ze zelf ook zo'n pilletje genomen."

"Is ze veilig bij de flamingo's ?" vroeg hij.

"Net zo veilig als jij," glimlachte ze.

Een diepe glimlach kwam ook op zijn gezicht. "Mag ik haar weer zien ?" vroeg hij.

"Jullie konden niet met elkaar opschieten," zei ze. "Dat is ook een reden waarom ze het pilletje in je soep had gedaan. Zij ging er ook teveel onder gebukt."

"Ik kan me er niets meer van herinneren," zei hij. "Dan moet het wel erg geweest zijn."

"Ik kan je daar helaas niets over zeggen," zei ze. "Je vrouw heeft me dat verboden."

"Ik kan me haar helemaal niet meer herinneren," zei hij. "Ik weet niet eens meer wie ze is, sinds dat pilletje."

"Ik ben je vrouw," zei ze.

Einde

Rivier van de Dood

Alcohol was de naam van de beste vriend die ik ooit had gehad. Hij had de sleutelen van het dodenrijk, en als je met de doden wilde spreken, dan moest je bij hem zijn. Hij maakte iedereen dronken door een pilletje, een pilletje met muziek. Met spelletjes won hij altijd. Gokautomaten kon hij kraken zonder enig probleem. Nee, een betere vriend dan hem heb ik nooit gehad. Ook gingen we weleens uit, en dan betaalde hij alles. Hij kwam uit Duitsland, hij was de god van oorlog. Hij was het brandende water. Hij was de poel des vuurs. Nu woont hij dan in Bagdad met zijn schatten, wapentuig, zwaar geschut, maar hij keert telkens tot de doden terug. Hij is als Aladin geworden, steeds roepende : ‘Ga je mee, want er zijn zoveel schatten benee.’

Nu wil hij dan naar België, want daar is het leven goed. Veel bier om te drinken, en patattekes, en meiskes zo zoet. Maar een oorlogsgod is hij, en dat zal hij altijd zijn, teneinde zichzelf verdrinken in de Rijn. Kleine mannekes leven daar met patattekes en wijn, ja het leven is goed in de Rijn. Een vuile rivier trekt hem aan, want vuil en bier zijn twee handen op een buik. Maar wat moeten we met schoonheid die vuiler is dan het vuil, en wat moeten we met een wereld die meer dronken is dan bier. Nee, in de Rijn moeten we zijn, op naar Duitsland, waar hij nog steeds zijn vakantie huisje heeft.

De Rijn is mooi, het vuil herinnert ons aan een mooie tijd. De doden drijven daar nog steeds, wie heeft hen ons ontnomen.

Alcohol herinnert ons aan de mooie tijden. Nog steeds is hij een oorlogsgod, rijdende op de velden. Hij ontvoerde kinderen, en gelukkig was ik een van hen. Op een brandend schip nam hij mij mee, want hij had de sleutels tot de hel. Zijn papegaai heette bier, en zijn paard heette wijn. Door een brandende draaikolk kwamen we altijd in de hel, waar ook andere kinderen gilden. We gilden van geluk omdat we uitverkorenen waren. Het was oorlogsgegil.

Alcohol, het sap des doods, sap der leugen, het oorlogssap. Een strateeg was hij, met een oorlogsschip. Hij nam mij mee in de wolken. En hij wierp mij uit op het slagveld, hoe jong ik ook was, het overweldigde mij, en bracht mijn hart tot de spin die ik ‘thuis’ noemde. Slechts zaad was ik om daar te sterven, en Alcohol lachte en was de schrik. Toen nam hij mij weer op in zijn schip. Een echt thuis heb ik nu, naast hem. Wij stierven daar met parachutes, maar het oorlogssap, het sap des doods, bracht ons tot leven. Een gevreesde heer op het slagveld is hij.

Alcohol, het sap des doods. De kroon der leugen woont hier, op het slagveld uitgegoten. Een ridder is hij, een oorlogsheld. Hij stond voor mij, en overweldigde mij. Zij gaven mij sterke

drank te drinken als kind, maar ze noemden het thee. De sterke drank nam mij mee, tot de bodem van de hel. Ze gaven mij alcohol te drinken, en noemden het thee. Ja, leeuwenthee was het. Ze namen mij mee. Ja, oorlogsthee was het. Het bracht mij naar een oorlogsgrot, waar drie indiaanse goden waren. Uit hun monden stroomde sterke drank, ja, godenthee. Het was brandend water, hellewater. Hij had een harnas geheel gemaakt van skelet-tenen. Daar stond hij dan als een prins, door leeuwen omsingeld.

Het Geheim van Aladin

1. De Wonderdoener

2. Het Bejaardentehuis

3. Wie is Jezus ?

4. Halok Patong Otjelek

5. De Spreuk

6. De Ring

7. Het dromengroepje

8. Duizend-en-één-Nacht

Hoofdstuk 1. De Wonderdoener

Dirk zit in een pinkstergemeente. Op een dag komt er een Oosterse predikant preken. Hij komt ergens uit India of Arabie. Hij is speciaal gekomen voor een rondreis. Er wordt gezegd dat hij nogal ongewone gaven heeft, en daar had men natuurlijk wel oren naar in de pinkstergemeente. De voorganger was een nuchtere man. Hij vond het allemaal wel goed. Waarom heisa maken? Dat was altijd zijn motto. Tijdens de dienst en de preek van de oosterling haalt de man een soort slangachtig voorwerp uit z'n broekzak, en begint ermee te zwaaien. 'Weet je wat ik hiermee kan?' vraagt de man. 'Ik kan hier demonen in opsluiten.' In de zaal wordt er een beetje gegniffeld, maar de man was serieus. 'Jezus sloot demonen op in zwijnen, dus waarom zouden wij geen demonen opsluiten in voorwerpen?' De voorganger keek de man vanaf de rij indringend aan, maar met een soort glimlach van: 'Je maakt zeker een grapje.' Dirk dacht dat de voorganger dit wel spannend zou vinden, die zou zo iemand nooit stoppen, daar was hij veel te nuchter voor. Hij zag nergens kwaad in. Volgens Dirk kon dat gevaarlijk wezen. De man strekte zijn armen uit over de zaal, en begon te bidden. Zijn handen begonnen te trillen. 'Ik voel een demoon hier, een demoon van lust, kom eruit, snel.' En ineens begon er achter in de zaal iemand te gillen. Snel draaide de oosterling met het slangachtig voorwerp, en gebod de geest in het voorwerp te gaan. Na de preek en de trucs van de oosterling mochten er vragen gesteld worden. Ook Dirk stelde een vraag: 'Hoeveel geesten kunnen er in zo'n voorwerp, en hoe weten we of zo'n geest daadwerkelijk in het voorwerp is gekomen?' De man zei dat er een onbeperkt aantal geesten inkonden. Hij droeg de slang altijd bij zich, zodat hij een voorwerp had waarmee hij de geesten kon opsluiten. Hij zei dat de geesten zo sneller uit te drijven waren. Volgens hem moest je gewoon geloven dat de geesten erin gingen, zoals Jezus ook door geloof de geesten kon uitdrijven en in de zwijnen kon sturen. Maar ook kon God daartoe tekenen geven, bevestigingen. Op de vraag of ze er alle geesten mee konden opsluiten was het antwoord: 'Nee, want sommige demonen kunnen alleen in stenen opgesloten worden.' En toen haalde de oosterling een steen uit zijn zak. 'Hier zitten al veel demonen in, maar ik zal er nu een paar bijdoen.' De oosterling begon te bidden, en vroeg: 'Wie van jullie heeft er astma?' Een vrouw aan de zijkant van de zaal stond op. De oosterling hief de steen op, en sprak luid:

'geest van astma, ik gebied u in de Naam van Jezus in deze steen te gaan.' De vrouw begon hevig te schudden, en was even later van haar ademnood af.

Iemand vroeg : 'Kunnen de geesten niet meer ontsnappen ?' Waarop de oosterling zei : 'Nee, want ze worden door Jezus en Zijn engelen bewaakt.' Iemand anders in de zaal vond het een eng idee om zoveel demonen mee te moeten dragen in een steen. Maar de oosterling zei dat de geesten goed gebonden waren, en dat ze niets konden doen. Een exorcist moest ook leren bewaken, als een soort bewaker van een gevangenis. De oosterling deed veel wonderen en tekenen en spoedig begonnen de aanwezigen eraan gewend te raken. Een ouderling echter stond op en zei : 'Ik zou er helemaal paranoïde van worden.' Maar de oosterling zei dat de lucht vol was met boze geesten en dat ze beter zo'n soort geestelijke stofzuiger met zich mee konden dragen. Achter in de zaal stond iemand op : 'U bent typisch zo'n oosterse tovenaars. Ik geloof er helemaal niets van, waar u mee bezig bent.'

Dirk schrok wakker. Wat had hij een vreemde droom gehad, zeg. Maar hij moest opschieten, want over een uur begon de dienst. De voorganger sprak over dieren in de Bijbel. De voorganger zei ook dat als God iets schiep, dan werden zijn schepselen daardoor vrijgezet, maar als de mens iets schiep door het vlees, dan werden schepselen daardoor gebonden. De voorganger liet ook zien hoe dieren werden onderdrukt door mensen. Dirk was het daar helemaal mee eens. Dirk was een vegetarier, omdat hij niet geloofde dat een mens een dier mocht vermoorden. Doodslag was verboden, want daarmee gaf je aan dat je superieur was.

Na de dienst vroeg Dirk aan de voorganger of die misschien ook vegetarisch was, maar het antwoord daarop was negatief.

Hoofdstuk 2. Het Bejaardentehuis

Ergens in het boek Jeremia las Dirk dat die dierenoffers helemaal niet uit God waren, en ook ergens in de brieven van Paulus las hij dat God die offers verafschuwde en haatte en dat Hij het niet had gewild. Maar vandaag de dag werden er nog steeds dieren geofferd door christenen. Misschien niet zo zeer aan God, maar aan hun buik.

Dirk werkte in een bejaardenhuis. Hier werd ook veel vlees gegeten, en waarvoor ? Dirk zag daar de dood recht in de ogen. Dit was vaak het eindstation van de bejaarden. Hij had wel eens discussies met bejaarden over vlees eten. Zij hadden daar vaak geen vervelend gevoel bij. Ze hadden vaak zoiets van : 'wij gaan dood, dan moeten die dieren ook maar dood, anders is het niet eerlijk.' Dirk zei dan altijd : 'Maar die dieren gaan heus wel dood hoor, daar hebben ze jullie echt niet bij nodig.' Waarop zij dan vaak weer zeiden : 'Nou, wat loop je dan te zeuren als ze toch dood gaan. Dan kunnen wij hun vlees toch wel eten ?' Dirk werd er altijd een beetje misselijk van. Hij had altijd het gevoel dat hij tussen de vampieren leefde.

Op een zondag had de voorganger een vreemde preek. Het ging over het onbijbelse van vegetarisme. De voorganger haalde allerlei bijbelteksten naar voren om het vlees eten te verdedigen. De voorganger had ook een boekje meegenomen genaamd : 'Vegetarisme in het licht van de Bijbel,' en in het boekje kon vegetarisme de toets niet doorstaan. 's Middags zouden ze met de hele gemeente gaan barbecuen in het bos. Dirk ging natuurlijk niet mee. Wat moest hij daar zoeken ?

Dirk had medicijnen gestudeerd, en wist dat door vlees te eten de kans op kanker en hartziekten verhoogd werd. In het vlees zaten namelijk vetten die door de buik niet verteerd konden worden, en die vetten zouden dan om het hart heen gaan drijven. Dirk had hierover eens een cursus gevolgd bij een hartspecialist. Sindsdien was hij overgegaan van tachtig procent vegetarier naar honderd procent vegetarier. In de gemeente zaten veel mensen die kanker hadden. Het leek wel een epidemie.

Dirk had nog wel zo'n foldertje liggen, van die hartspecialist, en besloot het eens op het prikbord van de gemeente te hangen. Maar niet lang daarna was het weer verwijderd. Wilden ze de mensen ergens blind voor houden ? Dirk zag het als een groot complot. Later hoorde hij dat de voorganger uit een slagers-familie kwam, en dat het foldertje te negatief was over slagers. Dirk zag slagers als terroristen. Slachthuizen waren in zijn ogen concentratie-kampen.

Hoofdstuk 3. Wie is Jezus ?

Dirk vond dat evangelisatie geen zin had. Hij vond het meer zin hebben om mensen te overtuigen dat vlees eten niets oplost, maar het alleen maar erger maakt. In de bijbel werd een dier het slachtoffer, waardoor de Israëlieten zogenaamd de geluksvogels werden, en later in het Nieuwe Testament was het Jezus die de pechvogel was. Dirk zag het als een valstrik, want zo werden mensen afhankelijk gemaakt aan moord, en afhankelijkheid bracht slavernij voort. En de god van dit stelsel vrat lekker zijn buikje vol.

Op een dag stond de voorganger bij Dirk op de stoep. Dirk was niet meer welkom in de gemeente. De voorganger had gehoord over Dirk's onruststokerij en negativiteit. Het kon Dirk niet zoveel schelen. Hij zou het zinkende schip verlaten voordat het geheel gezonken was. De voorganger bedankte hem, en vertrok weer.

Wel werd Dirk een beetje moe van al die weerstand, en besloot in het vervolg maar gewoon z'n mond te houden. Hij kon toch niks doen. Hij had wel een sticker op z'n fiets met VLEES IS MOORD erop, maar daar hoefde hij verder niets mee te doen, en mensen vroegen hem er ook nooit naar.

Op een nacht had Dirk weer een droom. Hij was weer terug in de gemeente, en de voorganger hield een stuk vlees voor het publiek. 'Eet van het vlees van Jezus,'

sprak hij. 'Maar dat vlees is rauw,' riep iemand. Toen werd de voorganger kwaad, en riep : 'Ik heb dit vlees altijd moeten eten, dus jullie ook.'

Dirk schrok wakker. Het was alsof hij een koude hand op zich voelde. In het Oude Testament moest het vlees van dieren geofferd worden, en in het Nieuwe Testament het vlees van Jezus, zoals ze altijd zeiden : 'Neemt, en eet van Zijn lichaam.' Hier was Dirk het nooit mee eens. Het klonk hem meer als vampirisme in zijn oren. Als mensen wordt wijsgemaakt dat ze gered worden door andermans ellende en dood, dan is moord hiervan het gevolg. Dit behoorde tot de primitieve bloedoffer-afgoderijen. Dat hele verhaal van Jezus werd uit z'n verband gerukt, zodat het een dekmantel kon worden voor duistere zaken.

Voor Dirk was Jezus iemand die Zijn Leven gaf om te laten zien hoe mensen konden leven, en zalig konden worden. Het verhaal moest dus een andere belichting hebben, een andere draai. Je deelt uit van je eigen leven, opdat anderen ook uitdelen van hun leven. Zo zou er een goede bloedsomloop zijn.

Hoofdstuk 4. Halok Patong Otjelek

In het bejaardenhuis de volgende dag was het erg druk. Ze zouden een grote barbecue houden. Dirk ging bijna over z'n nek, maar hij kon niet weg, want het was zijn werk. Dirk zou wat andere dingen eten zoals champignons met soja-brokken, en patat. Gelukkig was de avond snel voorbij. Dirk zag eigenlijk de afgodische stroom in het christendom die de betekenis van Jezus een halve slag draaide, als één grote barbecue. Maar de bejaarden waren veelal te oud om dat te begrijpen. Zij waren al helemaal in het systeem vastgegroeid. Ook ambtshalve mocht Dirk er niet te veel over praten. Het moest vooral gezellig blijven, en er mocht geen emotionele druk op de bejaarden komen. Dirk besloot zijn mond maar te houden.

Aan het eind van de avond, bij het afsluiten, kwam er nog een oud dametje naar Dirk toe. 'Zo Dirk, hoe smaakte het hondenvoer ?' vroeg ze. Dirk moest wel even lachen. Even later liep Dirk door het donker naar huis. Een man met witte klederen liep op hem af. Het leek wel een beetje op een soort indische goeroe, of een veroosterde Jezus. Halok Patong Otjelek, zei de man. Dirk groette terug en liep door, maar de man achtervolgde hem. Ineens werd er van achteren op hem geklopt. 'Heb je vannacht een slaapplaats voor mij ? Ik ben hier op vakantie, maar ik kon geen slaapplaats vinden.' Dirk nam de man mee naar huis en gaf hem te eten. De man had verder geen spullen. Boven had Dirk nog wel een kamer voor de man. De volgende ochtend werd Dirk wakker, maar toen hij naar beneden liep kreeg hij de schrik van zijn leven. Zijn televisie was verdwenen, een paar meubels, en er was veel geld uit de la gestolen. De man was nergens meer te bekennen. Snel belde Dirk de politie. Hoe kon hij ook zomaar een vreemdeling vertrouwen. Maar ja, wat kon hij anders ?

Toen Dirk de man beschreef ging er een lichtje bij de politie branden. De man scheen een gevaarlijke crimineel te zijn. Dirk mocht blij zijn dat hij nog leefde. Het kwam allemaal in de krant te staan, en al snel kreeg Dirk een telefoontje van zijn vroegere voorganger : 'Dirk, ik ben er achtergekomen dat ik iets te hard voor je ben geweest. Je hebt een hart van goud, en ik zou je graag weer in de gemeente terugzien,' sprak de voorganger. In de gemeente werd Dirk ineens als een koning ontvangen. De mensen waren heel blij hem te zien. De mensen hadden het erg met hem te doen, en van alle kanten kreeg hij spullen en geld aangereikt. Dirk was hen erg dankbaar. Ineens stond de man met de witte klederen in de deur-opening met een geweer. 'Allemaal liggen,' riep hij hard. En iedereen verschool zich onder en achter de banken. Ineens begon de man te vuren, en schoot gaten in de muren. Iedereen was in grote paniek. 'Leg al het geld dat je hebt op de banken,' riep de man. Direkt werd er geld gelegd, en de man begon het op te halen. 'Kotsmisselijk ben ik van jullie,' zei de man. 'Ik word hier in jullie land als crimineel gezien, maar ik kom gewoon een deel halen van jullie rijkdom. Wij in het Oosten zijn arm. Het is niet eerlijk. Wij komen om van de honger, terwijl jullie hier feestjes en barbecues houden. En jullie noemen jezelf christenen ? Vampieren zijn jullie !' En toen vertrok de man weer. Direkt werd de politie gebeld, maar de man was in geen velden of wegen te bekennen. Dirk werd naar voren geroepen om de mensen te sussen. Maar Dirk kon geen woord uitbrengen. Verslagen ging hij weer zitten. De politie zou een grootscheeps onderzoek houden.

Hoofdstuk 5. De Spreuk

Thuisgekomen ziet Dirk de man op de bank zitten met een soort sigaret. 'Wat doe je hier ?' vraagt Dirk. 'Hier woon ik,' zegt de man.

'Waar heb je al mijn spullen ?' vraagt Dirk, die direkt de politie wil bellen. 'Dat zou ik maar niet doen,' zegt de man. 'Trouwens de telefoonkabel is doorgesneden.'

'Nou leuk,' zegt Dirk, 'en wat ga je nog meer doen ?'

'Wat zou ik als Jezus doen ?' vraagt de man ... 'Wonderen en tekenen natuurlijk ...'

'Oh God,' zegt Dirk, 'denk je nu ook al dat je Jezus bent ?'

'Ik ben altijd al Jezus geweest,' zegt de man, en plotseling is de man in het niets verdwenen.

Dirk schrikt wakker. Wat heeft hij vreemd gedroomd, zeg. Stilletjes sluipt Dirk naar de kamer van de vreemdeling. Deze slaapt nog steeds. 'Ach, het zal toch geen dief zijn ?' denkt Dirk ... 'Het was immers maar een droom.' Toch voor alle zekerheid haalde Dirk z'n geld uit de la, en legde het onder z'n kussen.

De volgende ochtend zitten ze samen aan het ontbijt. Dirk vertelt over zijn droom, en de man begint te grinniken. 'Ik geloof niet in Jezus,' zegt de man, 'Ik geloof in Boeddha.'

'Whatever,' denkt Dirk. De man draagt een vreemde ring, en Dirk vraagt naar de betekenis ervan. 'Oh,' zegt de man, 'dat is een ring waarmee ik boze geesten opsluit.'

'Zo zo,' zegt Dirk, 'doet Boeddha daar ook al aan ?'

'Nee,' zegt de man, 'dat heb ik eens geleerd vroeger van een man waarbij ik werkte. Die zei dat als ik genoeg geesten in mijn ring had verzameld, dan konden ze voor mij werken, en dan zou ik slapend rijk worden.'

'En ? Ben je dat geworden ?' vroeg Dirk. 'Nee,' zei de man, 'maar ik mag niet klagen.' Dirk glimlachte. 'Vertel me eens,' vroeg Dirk, 'hoe sluit je die geesten in je ring op ? En hoe laat je ze voor je werken ?'

De man boog een beetje naar voren, en zei : 'Door wat toverspreuken. Als ik genoeg geesten heb dan vormen ze tezamen een goede geest.'

'Oh,' zei Dirk een beetje pseudo-verbaasd, maar wel met respect, 'werken die dingen zo ?'

'Oh ja,' zei de man, 'want als je vele boze geesten aan elkaar hebt gebonden, dan wordt de goede geest die ze gevangen hadden gezet vrijgezet, en dan worden die boze geesten omgevormd en betoverd tot zijn delen.'

'Hmm... dat klinkt interessant,' zei Dirk, 'althans het is een leuk sprookje.'

'Nee,' zei de man, 'het is echt.'

'Whatever,' dacht Dirk. 'Kun je mij die toverspreuken eens vertellen ?'

Maar de man schudde zijn hoofd. Hij had zeven jaren voor die spreuken moeten werken, dus die zou hij niet zomaar even op tafel leggen. Maar toen werd Dirk ineens wel heel erg nieuwsgierig, en het was alsof zijn hart begon op te springen. 'Wat als ik je aanbied een maand bij mij te logeren ?' Maar de man schudde zijn hoofd. Dat zou te gemakkelijk gaan. 'Waar doe je het dan voor ?' vroeg Dirk.

'Wat dacht je van veel geld ?' zei de man. Dirk herinnerde wel hoeveel geld men moest betalen voor een reiki-cursus waarin je speciale bewegingen, symbolen en spreuken zou leren om één of andere goddelijke kracht te ontvangen. Dit leek hier wel erg veel op, en wat als de man maar gewoon wat bazelde ? Misschien als Dirk hem het geld zou geven dat de man die spreuken gewoon ter plekke zou verzinnen. Maar wat als de man nu echt geheime en kostbare toverkracht zou bezitten door

die spreuken ... Hoe langer Dirk er over nadacht hoe interessanter hij het vond worden. Hij zou graag als een soort Aladin willen zijn, met zijn eigen wonderlamp, met een geest die hem zou kunnen helpen.

Hoofdstuk 6. De Ring

Dirk probeert op vele manieren erachter te komen hoe het zit, en stelt veel vragen, maar de man laat niet veel meer los. De man hield zich als een automaat waar je eerst geld in moest gooien. Voorzichtig vroeg Dirk naar het bedrag voor de spreuken. Het was een bedrag boven de tienduizend. Toch besloot Dirk het te doen, want hij werd gek van de nieuwsgierigheid. Dirk ging naar boven en haalde het bedrag onder zijn kussen vandaan, en gaf het aan de man. De man gaf hem een klein boekje waar de spreuken instonden. 'Hier heb je het. Ik ken de spreuken na al die jaren wel uit m'n hoofd. Als je ze goed gebruikt zul je nooit meer te hoeven werken. Ineens was de man in het niets verdwenen. Dirk voelde zich heel vreemd en opende het boekje. Er werd ook uitleg gegeven bij de spreuken.

Dit was allemaal veel interessanter dan al dat gezanik in de kerk van mensen die toch niet veranderen, of door zogenaamde veranderingen steeds trotser en koppiger worden. Maar dit was mysterie, dit was geheimzinnig, dit was zeker wel een duikje waard. Dirk begreep wel dat de man er zoveel geld voor had gevraagd, want hij had er immers zeven jaren voor gewerkt.

Dirk bladerde snel door het boekje, en ergens op één van de laatste bladzijden stond dat het boekje absoluut niet verkocht mocht worden. Ook stond er op dat hen die deze kennis bezaten het alleen maar mochten doorgeven aan hen die er klaar voor waren. En toen las Dirk iets waar hij erg van schrok. Om de spreuken daadwerkelijk te laten werken zou degene die de spreuken kende eerst naar het Oosten moeten gaan, om daar op zoek te gaan naar een speciale ring. Toen de ring beschreven werd herinnerde Dirk zich dat de oosterse man zo'n ring had. Dirk voelde zich een beetje moe worden. Zou hij echt eerst op zoek moeten naar zo'n ring ? Toen Dirk even later de kamer van zijn gast opruimde zag hij op het kussen iets liggen. Het was een briefje, en toen Dirk het pakte lag er tot zijn grote verbazing een ring onder, dezelfde ring als die de man droeg. Op het briefje stond geschreven : 'Ik wist dat je zo'n ring nodig zou hebben, dus bij deze. Ik zie je in het kasteel.' Dirk was erg verrast, maar wat bedoelde hij met het kasteel ? Even later na het boekje wat beter te hebben gelezen begreep Dirk het. Hij zou leren te verschijnen en te verdwijnen, en ergens op een verborgen en geheime plaats zou een kasteel staan waar je alleen maar door de spreuken en de ring zou kunnen komen. Hier zou je ook alle anderen kunnen ontmoeten die de ring droegen en de spreuken gebruikten. Dat leek Dirk wel erg spannend. Maar hoe hij ook oefende met de spreuken, er gebeurde niet veel, eigenlijk niets. Maar hij wist dat het toch wel iets moest zijn, want de man kon ook zo maar in het niets verdwijnen. Er was

ook een hoofdstuk over wat er aan de hand zou kunnen zijn als de spreuken niet zouden werken. Ergens stond geschreven dat als je zelf niet in het oosten was geweest, dan zouden de spreuken niet werken. Zij die de ring al wel hadden, maar nog niet in het oosten waren geweest, zouden eerst naar het oosten moeten gaan, zodat de ring zou werken. Zij zouden bij een oosterse koopman de ring moeten laten beoordelen.

Er zat voor Dirk niets anders op om naar het Oosten te vertrekken, maar waar in het Oosten ? Dat stond nergens beschreven. Dirk besloot naar Bagdad te gaan, want daar kwam Aladin ook vandaan. Bij een koopman aangekomen in een winkel liet Dirk de ring zien, en vroeg wat het waard was. De koopman schrok zichtbaar. De koopman riep iets en even later grepen twee Oosterse soldaten Dirk vast. De koopman zei dat het één van de gestolen ringen van de Sjeik was. Dirk moest meekomen naar het paleis van de Sjeik. De koopman liep voorop met de ring. De Sjeik was erg blij de ring te zien, en begon het ding te zoenen. Toen richtte hij zich op Dirk en riep : 'Werp hem in de vurige oven !' Maar toen riep Dirk : 'Maar mijnheer, ik heb helemaal niets gedaan. Ik heb deze ring van iemand gekregen. Ik wist niet dat hij gestolen was.' Toen zei de Sjeik : 'Okay, sluit hem dan op in de diepste kerker.' Dirk werd helemaal meegevoerd naar beneden. In de kerker aangekomen zag hij daar ook de man zitten van wie hij de ring had en de spreuken. 'En, waar heb je nu de ring ?' vraagt de man. Dirk begint te snikken : 'Die hebben ze me afgenomen. De ring was gestolen. Wat doe jij hier trouwens ?' Waarop de man zegt : 'Je hebt de ring nodig, anders kom je hier nooit meer weg. Ik ben hier speciaal voor jou gekomen.'

'Ach, toe nou,' smeekt Dirk, 'kun je me nog één keer die ring geven ?' Ineens is de man weer verdwenen, en na een paar minuten verschijnt hij weer, met de ring. 'Alsjeblieft, en laat hem je niet meer afnemen,' zegt de man. Dirk haalt zijn boekje tevoorschijn, en begint de spreuken uit te spreken. En eindelijk werkt het, en niet lang daarna bevindt hij zich in het geheime kasteel. Hier komt hij de man weer tegen, maar ook wat christenen, zelfs wat voorgangers die hij wel kent. 'Wat moeten die nu hier ?' vraagt Dirk. Waarop de man zegt : 'Hetzelfde als wat jij hier doet.'

Plotseling word Dirk wakker. Het was weer allemaal een droom. Waarom moet hij toch altijd zo vreemd dromen ?

Inmiddels was het dan echt ochtend geworden. Tijd om zijn gast te wekken. Die ligt nog rustig te slapen. Dirk heeft wat ontbijt voor hem gemaakt. Z'n gast kijkt hem een beetje vreemd aan. Beneden aan tafel vertelt Dirk glimlachend de twee dromen die hij over hem heeft gehad. Z'n gast zegt niet veel, en vertrekt na een tijdje weer. Het ging de man alleen maar om een slaapplek voor de nacht. Dirk is best wel opgelucht dat alles zo goed is afgelopen, maar Dirk denkt nog wel veel na over dat bijzondere spreuken-boekje waarover hij gedroomd had. Tijdens het opruimen van de kamer van zijn gast komt Dirk erachter dat de man een klein bijbeltje heeft

achtergelaten. Misschien dat hij het vergeten is ? Even later wordt er gebeld. Het is de man, die om zijn bijbeltje vraagt die hij had vergeten. 'Bent u christen ?' vraagt Dirk. Maar de man mompelt wat, neemt het bijbeltje aan uit Dirk's hand, en loopt weer weg.

Een uurtje later gaat Dirk naar z'n werk in het bejaardentehuis. Hij gaat bij een oude dame op bezoek die ernstig ziek is. De vrouw ligt in bed. Door de jaren heen moest Dirk de vrouw zo nu en dan wat zorg geven, en de dame is erg op hem gesteld. 'Dirk, ik heb wat voor je,' zegt de vrouw, 'ik weet niet of je er wat aan hebt, maar het is een boekje wat ik eens kreeg van een andere dame waar ik zeven jaar voor gewerkt had in de huishouding. Ik wilde het graag aan jou geven.' De vrouw boog opzij en trok haar nachtkastje open, en haalde een paars-achtig boek tevoorschijn. Dirk sloeg het boek open en zag allerlei vreemde spreuken staan. 'Wat is het ?' vraagt hij aan de oude dame. 'Ik weet het niet, Dirk,' zei de oude vrouw. 'Ik weet alleen dat het boek oorspronkelijk van haar overleden man was, die als kapitein op een schip werkte.' Dirk sloeg het boek dicht.

Thuisgekomen sloeg hij het boek direkt weer open. Er stonden veel spreuken in, maar er stond niet bij wat het betekende. Het kon ook gewoon een boek in een andere taal zijn. Dirk besloot het boek te laten onderzoeken door een expert. Na enkele maanden kreeg hij bericht. Het boek was inderdaad geschreven in een oud oosterse taal, dus het waren geen spreuken. Het was een boek over dieren en hun betekenissen. Dirk was een beetje teleurgesteld dat het geen toverspreuken waren, maar aan de andere kant ook opgelucht, want zo konden er ook geen vreemde dingen gebeuren.

Dirk besloot het boek gewoon in de kast te leggen, en er verder geen aandacht meer aan te geven.

Hoofdstuk 7. Het dromengroepje

Dirk besluit zich aan te melden bij een dromengroepje. Bij het dromengroepje wordt er gepraat over wat ze gedroomd hebben. Ze zitten in een kring. Het zijn mensen van verschillende slag. Er zitten bank-directeuren tussen, dokters, christenen en niet-christenen. Dirk begint te vertellen over zijn dromen. Die had hij eigenlijk al van kindsaf aan. Het wordt een lange toespraak. Na afloop wordt hem gevraagd hoe hij zich bij de dromen voelde. Iemand anders stapt naar voren, en begint soortgelijke dromen te vertellen. Dirk vindt dat wel interessant. Het is net alsof die soortgelijke dromen alles op een andere manier belichten, en aanvullen. De avond is snel voorbij. Een vrouw die nog met Dirk wil doorpraten word door hem uitgenodigd om mee te komen naar zijn huis. 'Ja, ik ben erg onder de indruk van je dromen,' zegt de vrouw. 'Ik droom zelf niet zoveel, maar had toch wel een paar dromen waarover ik in een dromengroepje wilde praten. Het ging om een

paar nachtmerries.' Dirk is één en al oor. De vrouw begint te vertellen. Ze vertelde hem dat ze in haar jeugd een paar keer dezelfde droom had gedroomd. Dat gebeurde altijd als ze ziek was. Dan zag ze Aladin op de kade staan die naar haar riep, en op haar afrende, maar dan werd ze altijd door een paar duistere figuren in een schip getrokken, en gingen ze de zee op waar het verschrikkelijk stormde. Dan verging het schip altijd.

De vrouw kon die nachtmerries nooit verwerken. 'Ben je een christen ?' vroeg Dirk. 'Nee,' zei de vrouw, 'maar ik ben wel altijd geïnteresseerd geweest in sprookjes, vooral de sprookjes van Duizend-en-één-Nacht.' Dirk begint te glimlachen. Nou, ik zou ook maar geen christen worden hoor, want dan word je door allerlei christenen gegrepen die het alleen maar erger maken. Het wordt toch allemaal verkeerd belicht. De beste christenen die het dichtst bij de waarheid leven zijn de niet-christelijke christenen, de buitenkerkelijke kerkelijken. De vrouw begint te glimlachen, en begrijpt precies wat hij bedoelt. Ineens voelt de vrouw zich niet goed worden. 'Ga maar even op de bank liggen,' zegt Dirk vriendelijk. De vrouw begint hevig te ademen, en Dirk haalt een glas water voor haar. Wat moet hij nu doen ? Na een tijdje word de vrouw weer wat rustig. 'Ik heb soms last van hyperventilatie,' laat de vrouw weten.

Na een tijdje zetten ze het gesprek voort. 'Ik denk dat figuren als Jezus en Aladin juist buiten het schip en buiten de kerk staan, omdat ze van binnen hun beeld zo gemolesteerd hebben,' zegt Dirk. De vrouw knikt instemmend. Het is een zachte vrouw, iemand die Dirk goed kan begrijpen. 'Wordt er in de kerk ook over Aladin gesproken, of alleen over Jezus ?' vraagt de vrouw. Dirk wordt stil ... Hij herinnert zich een droom die hij heel vroeger heeft gehad over Aladin met zijn lamp waaruit geesten kwamen. Die geesten hadden zich op allerlei manieren verkleed en gingen in de hoofden van mensen wonen. En op een vreemde manier raakten die mensen toen in elkaar geïnteresseerd. Als iets 'anders is dan anders' dan kan dat aantrekken of afstoten.

Dirk besluit om de vrouw bij hem te laten logeren. Ze komt op de kamer waar de oosterse man had geslapen.

Hoofdstuk 8. Duizend-en-één-Nacht

In de logeerkamer hangt een groot schilderij van Mickey Mouse. De vrouw kon zich nog wel herinneren dat ze vroeger eens over Mickey Mouse had gedroomd. In die droom had Mickey een schip, een soort piratenschip. De volgende ochtend zitten ze samen aan het ontbijt. De vrouw moet net als Dirk ook werken. Ze besluiten elkaar weer terug te zien in het dromengroepje.

Wanneer er weer een bespreking is van het dromengroepje is er weer een nieuw lid bijgekomen. De man gaat zitten, en begint te vertellen. Ook anderen vertellen wat

ze de afgelopen twee weken hebben gedroomd. En er wordt nog een tijd over doorgepraat. Dirk denkt diep over de dromen na. Het is voor hem een ander soort van leven, en ook een ander soort van contact hebben met elkaar. Het is een speciale vriendenkring, en het trekt hem veel meer aan dan het gewone leven. En of hij het geheim van Aladin al heeft ontrafeld ? Dat weet Dirk niet. Hij besluit de sprookjes van Duizend-en-één-Nacht te lezen, zoals de vrouw hem dat had aangeraden.

Maar het was alsof Dirk het niet kon lezen, alles wemelde voor zijn ogen, en hij besloot ermee te stoppen. Het boek was in het Engels. Maar de vrouw wilde het hem wel voorlezen en voor hem vertalen. Dirk stemde er mee in. De vrouw zou hem elke keer na de bijeenkomst thuis een stukje voorlezen. Het was alsof het boek Dirk heel zwaar op de maag viel, en daarom kon hij niet teveel in één keer. Op een dag stonden er twee mannen voor de deur. Het waren Jehova-getuigen. Dirk liet hen binnen, en schonk wat voor hen in. Dirk vertelde over het boek dat hij aan het lezen was. 'Maar ken je de Bijbel al ? Heb je daar weleens in gelezen ?' vroeg een van de mannen. 'Ja, daar ben ik zo zoetjes aan mee doodgegooid,' zei Dirk. Toen ze een slot op de Bijbel hebben gezet, heeft God gezegd : 'Nou goed, dan maak ik er wel andere boeken bij. Mij kun je de mond niet snoeren.' Ze hebben van die Bijbel een papieren paus gemaakt. Maar toen staken de Jehovah-getuigen van wal. Ze hadden het over het komende paradijs hier op aarde. Dirk wist niet goed wat hij hierop moest zeggen, en liet ze maar praten. Waar hij in was geïnteresseerd was hoe zij in het totale plaatje konden passen. Ze liepen natuurlijk niet voor niets rond. Daar was God gewoon te groot voor. Dirk herinnerde de droom van zijn kinderjaren : Alle dingen zijn puzzelstukjes, maar je moet ze op de juiste manier draaien en op de juiste plekken, zodat ze in elkaar passen. Dat was een hele opgave. Ook was het voor Dirk een uitdaging, en het was een stap verder dan alles zomaar opzij te schuiven. Dirk moest met de stukjes werken.

Vanavond zou er een optocht zijn. De hele stoet was verkleed, en er waren versierde wagens. Er was ook een wagen bij waar Aladin opstond. 'Hey, Aladin !' riep iemand in het publiek. Maar Aladin hoorde het niet, omdat hij tussen wat hoornblazers, trompettisten en slagwerkers stond. Dirk slenterde naar huis, nadenkend over God en over zijn dromen. Was de wereld niet één grote droom ? Dirk wist het niet. Er waren zoveel dingen die hij nog niet wist. Zou hij het ooit te weten komen ?

Einde

Robot van de Dood

Hij was een sluipschutter, een huurmoordenaar. Ook redde hij meisjes uit nachtclubs, de robot van de dood. Hij had zelf ook een nachtclub, ja zelfs een netwerk van nachtclubs, en hij was de baas van een casino.

Hij was de robot van de dood, een meedogenloze machine. Waar hij ook kwam maakte hij relletjes. Altijd wel iemand om te redden, altijd wel iemand om uit te schakelen. Zijn pistool was gevreesd. Een KX-OO-47 Megastrant. Zijn mes was legendarisch. Miljoenen had hij eraan geregen.

Hij was een comediant, eentje met verborgen bedoelingen. Altijd ging hij recht op zijn doel af, maar vaak subtiel. Snel was hij ook altijd weer verdwenen. Hij stond altijd klaar voor iedereen, zolang ze hem maar veel betaalden. Zijn laser-ogen keken dwars door alles heen.

Hij was de beul van de onderwereld. De maffia trok altijd aan het kortste eind. Hij zwom in het geld, en voor geld deed hij alles. Hij keek altijd of hij ergens geld in zag. Hij was geprogrammeerd door een professor, maar eens ging ook de professor eraan. Het was kunstmatige intelligentie.

Hij was uitgerust met de beste wapens. In zijn ogen was een scherm waarop hij alle instructies kon lezen. Hij was gemaakt van lijken en van oude, onbekende botten, en van een heleboel apparaten. Hij schoot altijd raak, dankzij laser-technologie. Door rode stralen puzzelde hij alles uit.

Hij was een vampier. Hij zoog bloed. Ook at hij vlees, en dronk hij sterke drank. In zijn hand had hij een map van alle nachtclubs. Ook kon hij met zijn hand alle deuren openkrijgen, en in alle auto's komen. Hij betaalde nooit ergens iets voor. Het geld at hij, als voedsel voor zijn lichaam.

Hij was een automaat. Hij was ook een danser, allemaal voor een goede doorbloeding van het geld.

Hij was de robot van de dood, van het grote geld, zijn eigen maffia. Hij kende alle nachtclubs, en bevrijdde vaak meisjes en vlinders van achter de ramen. Hij was de politie en de jury. Op zijn schip van de dood nam hij vriend en vijand mee.

Door handige apparaatjes wist hij op de hoogste flats te komen. Hij was zijn eigen leger. Wie kon hem nog stoppen, die geldwolf, die bedrieger? Hij was nu dagelijks op tv. Hij had zichzelf vereeuwigd daarmee.

Het Rijk van Nicotine

Een van de reusachtigste leiders van het duistere rijk die ik ooit had gezien was wel het skelet Nicotine. Elke dag maakte hij een lange reis over de bergen naar de hoogste top, met in zijn armen het hoofd van een meisje. Nicotine had een paar duistere paarden, genaamd Ammalgamos, Compositos en Medicinos. Hij was een duistere rijder. In zijn rijk was er geen schoonheid, alleen lelijkheid, maar de jungles hier waren reusachtig. Ik stond aan de oever. Een jongetje in een boot wenkte mij. Het was een lange dunne boot, en het jongetje had een peddel. Het was een indiaans jongetje. 'Mijn moeder wacht op je,' riep hij. Al gauw was hij bij de oever en ik stapte in het bootje. Al snel waren we aan de andere kant van het meertje. Aan de oever stond een vrouw. Ik herkende haar niet, maar zij riep mij bij mijn naam. Ik stapte uit het bootje en liep naar de oever. Ze omhelsde me stevig. 'Ik heb een maaltijd voor je gemaakt,' zei ze. 'Wie ben je?' vroeg ik.

'Oh, ik ben Melango,' zei de vrouw. Al snel bracht ze mij naar haar hut. Er lagen hier allerlei pakjes sigaretten en sigarendoosjes. 'Rook je?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze. 'Mijn zoontje neemt ze weleens mee.'

's Nachts komen de troubadouren,' zei ze. 'Zij werken voor de farao.'

'Waar hebben ze het dan over?' vroeg ik.

‘Oh,’ zei ze, ‘over hem. Je weet wel : Nicotine, de baas van alle farao’s. Hij is het grote opperhoofd.’ Ik kende Nicotine wel. Het was een verschrikking. Iedereen was geketend aan zijn lange kettingen, ook deze vrouw. Het hart van Nicotine was een rood hart, maar voor de rest was het hele duistere rijk zwart en wit. Als de troubadours kwamen dan was er altijd veel grijs, veel bruin en geel. Nicotine was een slager. Hij was altijd op jacht, en had een grote fokkerij. Hier liet hij de vrouwen zwaar werk verrichten. ‘Pssst, bevrijd me,’ fluisterde de vrouw. Ze wees op de ring aan mijn vinger die ik eens van de farao had gekregen. Ik bedacht me geen moment, legde de ring tegen haar ketting en brandde de keten door. Ik pakte haar hand, en zei : Kom mee. Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft maar na tijden rennen kwamen we uit de jungles van Nicotine. Een man staarde ons aan met een lange baard. Hij liet ons de tand van een haai zien. ‘Waar zijn we ?’ vroeg ik.

‘Welkom,’ zei de man. Hij was direct heel vriendelijk. Hij staarde naar mijn ring. ‘Wie bent u ?’ vroeg ik.

‘Ik ben Terang,’ zei de man. ‘Gezand van de koning.’

‘Wie is de koning ?’ vroeg ik. Hij liet me een klein balletje zien. Maar daar kwam Nicotine al aan. Ik greep Melango weer bij haar hand en rende met haar verder. Maar ook in de verte zag ik Nicotine aankomen, en toen van alle kanten. Snel werden we ingesloten. ‘Nicotine heerst hier,’ zeiden ze. Plotseling kwam er rood licht uit mijn ring voort en scheen op de harten van de Nicotines om ons heen. Een van de Nicotines had witte klederen met een lange witte punthoed. Hij leek wel op een pion. Achter hem stonden nog een paar van zulke Nicotines. Ik richtte de straal van de ring op zijn gezicht, en hij begon weg te smelten. Ik rende met Melango door de opening die was ontstaan. Weer zag ik die man. ‘Kan ik iets voor je doen ?’ vroeg Terang.

‘Ja,’ zei ik. ‘Help ons hier uit.’

Maar Terang werd gegrepen door de Nicotines en werd verslonden. De Nicotines waren als een kudde hongerige honden. Weer richtte ik de straal van de ring op hen. In de verte was een piramide waar we naartoe renden. Binnenin zat een farao op een troon. Hij was geheel gemaakt van metaal, en er kwam rook uit hem voort. Maar al snel waren ook de Nicotines binnen en verslonden de metalen farao. Een paar Nicotines zaten op paarden. Het waren grote paarden. We renden door een deur in een andere gang. Maar hier waren zwarte Nicotines met hun paarden. Weer beukte ik een deur in, en kwamen in een kamer terecht met een raampje waardoor we konden ontsnappen. We waren nu op de piramide. De vrouw haalde wat pakjes sigaretten en sigaren uit haar broekzakken en begon ze tussen haar handen te rammelen,

terwijl ze veren begon te krijgen. Snel greep ze me en we vlogen weg. Het was mij een raadsel. Nicotine Magie, zei ze. We vlogen naar een hoog kasteel waar de Nicotine Tovenaar woonde. We hadden hier groot uitzicht. De Nicotine Tovenaar was een aardige man. Hij liet ons alle mechanismes van Nicotines zien. Het waren robotten. Ook hun grote paarden.

De Tovenaar zette ons ergens neer op de rotsen, in een ander rijk. We kwamen op een strand terecht met heet zand. Ook was er een hutje van riet en bamboe. 'Blijf je bij me ?' vroeg Melango.

'Ach, ik kom je nog weleens een keertje opzoeken,' zei ik. 'Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben. Er is hier strand en zee, en er groeit hier voldoende aan de bomen.'

Daar kwam de Tovenaar aan, vanaf het strand. 'Je hebt in ieder geval goed gezelschap,' zei ik. De Tovenaar gaf mij een hoed van stro en riet. En toen vertrok ik.

Einde

Watervogels

De Groene Dood

Hij sloop door het bos. De koningin van het woud waakte over hen. Hij hoorde de beesten brullen in de verte. De dromer waakte deze keer. In het zonlicht kon hij haar gezicht zien. Verderop zwommen wat watervogels in de rivier, en zijzelf waren met de grotere beesten. De groene wind was hen aan het omsingelen, heel subtiel, en kwam toen steeds dichterbij. Hij haalde het gedichten-boek met het gele leren kaft erbij, en begon eruit te prevelen. Ze hield hem tegen zich aan.

De watervogels kwamen dichterbij, en het natte was hun god. Kim staarde naar hem. Zij had hem gecreeerd. Zij was zijn godin. Zij had een boek met sleutels. En de sleutels waren van drop.

De watervogels brachten hen over de rivier naar het slot. In het slot hingen schilderijen, en er waren veel mysterieuze boeken. Ze gingen op een bed liggen, met een gordijn als deken. De groene dood was in de rivier, maar klom op de kant en ging het kasteel binnen. Aan de muren hingen skeletten.

Zij las hem verhalen voor, en het was voor hem een nieuw leven. Ze praatte snel, maar het was goed volgbaar voor hem. Hij had haar leren begrijpen, dronk wijn met haar.

De groene dood schoof als een deken over hem heen, en plotseling stond het slot in brand. Snel doken ze de rivier in. De watervogels beschermden hen tegen het vuur. Het was alsof alles in brand stond. De boeken veranderden in vogels, en de groene dood dook in de rivier om achter hen aan te gaan. Maar mysterieuze rozen waren om hen heen. Toen veranderde de rivier in bloed, en de groene dood loste er in op.

Ze zwommen naar de overkant, en gingen op de kant zitten. Rozen groeiden naar beneden vanuit de bomen. De vogels der geheimen kwamen om hen heen.

Bloedgeld

De hoertjes waar hij kwam wilden niet betaald worden met geld, maar met bloed. Maar soms namen ze ook genoegen met een gladiator's loon. Het hing er een beetje van af welk soort meisje hij tegenover zich had. Het kon hem niet veel schelen. Hij loog en bedroog. In deze wereld draaide alles om bloed, niet om vriendschap. Hij wist al heel lang dat hij het spel verloren had, en er zat voor hem niks anders op dan het spel gewoon door te spelen. Waar moest hij anders naartoe ?

Zijn pistool werkte op blauw bloed, en in sommige situaties groeide het uit als een machine-geweer. Het kon hem niet schelen. Soms wilde hij weleens dat iemand hem eens goed overhoop zou schieten. Hij haatte zijn leven. Het gladiator's loon was bloed, veel bloed, vooral het duistere bloed, wat hij dan weer moest afgeven aan de meiden waar hij schulden bij had. In deze wereld bestond er geen geld. Alles draaide om bloed, en bloed was macht.

Kimberly was een meid met een groot hotel, helemaal van haarzelf. Aan de muur hingen skeletten, zij die haar niet hadden betaald. Huiverend ging de man naar binnen, en liet zich door haar verleiden. Waarom ging hij eigenlijk, als zij zo gevaarlijk was ? Ze was de gevaarlijkste hoer van de stad. Maar ja, iedere soldaat moest daar een keer naartoe, want zij kon een soldaat bewapenen als niemand anders. Daar had ze haar magie voor. En zij die nooit bij haar waren geweest werden als doetjes beschouwd .... maar de prijs was hoog ....

Helemaal gesloopt kwam hij uit het hotel. Dit had hij niet verwacht. Snel ging hij naar een ander meisje die hij kende. Toen het meisje zijn wonden zag begon ze in paniek te gillen. 'Oh, Zevinaut, Zevinaut Aklasse, dat is al de zoveelste wond waar ik niks mee kan beginnen,' riep ze. 'Deze wonden zijn te sterk. Ik kan ze niet bezweren.' Ze pakte haar telefoontje en belde een paar vriendinnen op. 'Je kan komen,' zei ze tegen de man.

Na een lange nacht werd de man wakker in een vreemd bed. Hij wist niet meer hoe hij hier was gekomen, maar hij had veel bloed verloren. Hij pakte zijn pistool, laadde het op en stond op. Achter het vertrek was een veldje waar hij z'n slag sloeg, en door een vreemd buisje deed hij zich tegoed aan bloed. Het bloed schuimde bijna uit z'n mond, en hij voelde dat hij er voorlopig wel weer tegenaan kon. Ook zijn geheugen begon weer te werken.

Hij had nog veel schulden hier en daar, en dat zou hij nu oplossen. Maar even later werd hij van achteren aangevallen. Het was Kimberly. Ze had hem in z'n rug getrapt, en vanaf de grond keek hij haar aan. 'Wat heeft dit te betekenen ?' vroeg hij. 'Waren wij niet klaar ?'

‘Nee,’ zei Kimberly nijdig. ‘Zij die bij mij zijn gekomen zijn nooit klaar.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg de man.

‘Laat maar,’ zei Kimberly, greep hem in z’n nekvel en sleurde hem een huis binnen. ‘In onze groep blijft de roulatie gewoon,’ zei Kimberly. ‘Ik bedoel .... meet my vriendinnen.’ Boven aan het trappenhuis stonden vier a vijf vrouwen van hetzelfde kaliber, en sleurden hem naar binnen. ‘Bedankt Kimberly,’ zei één van hen. Kimberly gaf hem nog even een harde trap in zijn buik, en vertrok toen.

‘Wat is dit allemaal?’ kreunde de man van de pijn.

‘Soldaat,’ zei één van de vrouwen bitcherig. Ze maakte een deur open en duwde de man naar binnen. Het leek hier wel op een arena. Hij werd in een vreemd leren pak gehesen, van rood leer met wat dunne zwarte strepen, en toen in een cabine gedrukt. Stoom kwam er uit het plafond, en even leek het alsof hij zou stikken. ‘Haal me eruit,’ proeste hij, maar de vrouwen lachten.

‘Ik weet echt niet wat jullie van plan zijn, hoor,’ zei de man.

Even later werd hij eruit gehaald, en moest hij zijn eerste gevecht beginnen. Tegenover hem stond ook een man in leer, en een gevaarlijk mes blonk bijna zijn ogen blind. Een vrouw wierp hem een speer toe, maar al gauw raakte de man zijn bewustzijn kwijt. Hij werd wakker in een zacht bed. Overal was dons, en een bijna naakte vrouw staaarde hem aan.

‘Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is?’ stotterde de man. ‘Ik praat alleen voor bloed,’ zei de vrouw.

‘Oh, ben jij er ook zo een,’ zei de man. De vrouw haalde een vreemde strip tevoorschijn met allerlei plasticen bandjes, en bond het om zijn armen. ‘Sssh,’ zei de vrouw, en liep weg. De man keek om zich heen, en toen naar de bandjes. Weer kwam de vrouw met een hele doos vol met die bandjes en ze wilde ze ook om zijn benen doen, en om zijn nek, en nog meer om zijn armen.

‘Waar is dit allemaal voor nodig,’ vroeg de man.

‘Alleen voor bloed praat ik,’ zei de vrouw. De man pakte zijn mes, sneed een stukje van zijn arm open, en liet wat bloed wegglijden. De vrouw likte het op, en sprak met een bebloedde mond : ‘Wij zijn de Delia, de groep van morgen.’

‘Wie is Delia, wie of wat is morgen ?’ vroeg de man. Weer likte de vrouw wat van het bloed weg, terwijl de man duizelig werd. ‘Je kunt er niet omheen,’ zei de vrouw, ‘Je moet er recht doorheen.’ Toen opende de vrouw een deur, en weer keek de man recht in een soort arena. Een vreemde kracht gleed door de man heen. Er was niemand in de arena, maar er stonden bloed-automaten tegen de muur. De man kende die automaten wel. Die werkten alleen op bloed, maar je kon er bijna alles mee gedaan krijgen. Het was ook een soort computer. De man liep langzaam naar binnen, en typte in op het toetsenbord : ‘Wie of wat is Delia, en wat of wie is morgen ?’ Hij legde zijn hand op een speciaal vlak van de automaat, en zag zijn hand blauw worden van het bloedverlies. ‘Namens u praat ik,’ sprak de computer, ‘namens uw bloed waarin alle informatie is. Delia is de dood, en morgen is het lijden.’ De man werd kwaad omdat hij niet tegen dat soort raadsels kon, en trapte tegen de automaat aan, maar ineens kwam er een speer uit de automaat die zijn arm doorboorde. Gillend rende de man weg, maar toen sloot de deur zich. Ook de andere automaten begonnen te bewegen, en langzaam kwamen zij op hem af. ‘Bloed, bloed, bloed,’ fluisterden ze. De man krijste toen hij op meerdere plaatsen in zijn lichaam werd doorboort. Hij sprong over de kleinste automaat heen en rende naar een deur aan de andere kant van de arena. Een ander soort vrouw stond in de deuropening. Ze was klein, en ze droeg een vreemde hoed met een bloem. ‘Kom,’ zei de vrouw. ‘Ik wil je wat laten zien.’ De vrouw was vriendelijk, en vroeg niet om bloed of iets dergelijks. ‘Zeg, ik vertrouw het niet,’ zei de man. ‘Is dit allemaal gratis, of moet ik straks ook betalen met bloed ?’

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Geloof je dan niet in vriendschap ?’

‘Niet meer,’ zei de man. ‘Ik heb ontdekt dat niets gratis is.’ Hij keek nog eens naar haar, en zag hoe ze in een beest veranderde. De man raakte in paniek, maar zag een groen scherm boven zich hangen. ‘Hey, werd ik ook niet door dit scherm naar binnen gezogen ?’ dacht hij. Hij nam een duik, en kon uit de spel-automaat komen. Een groene monsterachtige arm probeerde hem nog terug te grijpen, maar snel sloeg de man tegen de grote rode knop onder het kastje aan, en het scherm bewoog niet meer, terwijl de monsterachtige arm verstijfde. Daar kwam de baas van het hotel waar hij was aan. ‘Oh, oh,’ zei de baas. ‘Ik had er al veel eerder wat aan moeten doen. Ik was al vaker gewaarschuwd door andere gasten dat de spel-automaat vreemd deed. Mijnheer, u krijgt direkt uw geld terug.’ De baas staarde naar de verstijfde monsterachtige arm. ‘Dit is niet goed,’ zei de baas. De man stond op, keek de baas recht in zijn gezicht, en zei : ‘Laat dit ding vernietigen. Bij wat voor firma heeft u dit ding gekocht ?’

‘Och,’ zei de baas, bukte om naar het merkteken te kijken, maar raakte per ongeluk de rode knop weer aan. Onmiddellijk greep de monsterachtige arm de baas en trok hem al gillend naar binnen, terwijl de man in paniek achteruit sprong. Snel duwde hij een stoel en tafel die achter hem stond weg, sprong over de bar, greep een fles en wierp deze in het scherm. Net op tijd kon hij de baas nog teruggrijpen. Politie en ambulance arriveerden net op tijd. De baas overleefde het ter nauwernood.

Einde

Robot X

Hij stond op de trap, zijn armen gestrekt, uitreikende naar zijn pistool vastzittende in een hoesje op zijn been. Wanneer hij het warme handvat van zijn pistool voelt, voelt hij zich opgelucht, en laat een zee van kogels vrijkomen als een aanval op het gedrocht dat voor hem staat. Zij die hem lastig hebben gevallen op wat voor manier dan ook betalen hem altijd in bloed. Hij is robot X, een

hooggeprogrammeerde computer, gemaakt om als een deurwaarder bloed op te eisen als een correcte betaling voor de door hem geleverde diensten.

Even knippert hij met zijn ogen. Een uitdagende vrouw staat voor hem om liefde en warmte te geven ..... Dat gaat haar wat kosten ..... bloed .... Even later vertrekken ze in een slaapkamer, en onder het bloed vertrekt Robot X weer. Zo gaan die dingen vaak.

Oh ja, vaak hebben ze geprobeerd deze computer te hacken, maar hacken kost bloed, heel veel bloed .... Een goedkope robot is robot x niet. Robot X weet altijd als geen ander aan zijn maal te komen. Daartoe is hij geprogrammeerd, als een belasting-ondernemer. Drama na drama schept hij, en neemt wat hem toebehoort. Voor wie werkt hij ? Hij heeft een ingebouwde telefoon, en luistert graag naar de stemmen van zijn bazen. Uitgezonden is hij om hun zakken te vullen .... niet met geld ..... maar met bloed ..... Bloeddorstig zijn zij ....

En hij weet hoe bloeddorstig de dames kunnen zijn ..... Daarom heeft hij allerlei ingebouwde apparaten om hem te beschermen ..... Nee, met robot x valt niet te spotten ..... En als er dan dames of heren zijn die denken aan robot x te zijn ontkomen, dan valt later de rekening wel. Zij betalen hem allemaal uit in bloed, want in geld is hij niet geïnteresseerd. Waar hij vandaan komt ? Uit Duitsland, uit de hel. Hij is zo'n Duits zakenman die niet om te kopen is. Zo'n gediplomeerde zak tabak achter een bureau met stapels papieren .... Maar nee, hij is een straatvechter ..... En hij slaapt dikwijls in de jungle of in het bos ..... Hij kan soms zo van achter een boom tevoorschijn springen ..... en muziek maakt hij ook ..... Hij is een thriller robot, die filmpjes afdraait in de hoofden van zijn slachtoffers, maar ook in zijn zakenpartners ..... Maar eigenlijk is dat hetzelfde voor hem .....

Op een dag liep robot x door de straten van Berlijn. Niemand zag hem, want hij was gecamoufleerd. Plotseling springt er een dame voor hem, die hem wel schijnt te zien, en daagt hem uit om met hem mee te gaan naar haar slaapkamer. Robot X pakt zijn spuit en injecteert haar, want daar heeft hij geen zin in om met een Duitse hoer mee te gaan ..... Die slikken nogal veel .... Maar als hij in Zuid Amerika is, dan is het een andere zaak ..... Hij heeft altijd een stel kaarten bij zich om zijn strategie te bepalen, en te zien hoeveel ze moet betalen ..... altijd in bloed .....

Robot X is een beetje een soort stripheld, maar dan het tegenovergestelde, een soort stripgevaar ..... Hij kan zo in het niets verdwijnen ..... een beetje als een soort geest ..... Zijn kaarten brengen hem in trance, en hij heeft allerlei middelen om aan bloed te komen ..... Ja, hij is een jager, en een dief ..... Tegelijkertijd is hij een agent .....

Hij is geprogrammeerd om te spioneren ..... Met zijn apparaten komt hij overal binnen, en hij laat ze grof betalen ..... Hij is zo'n beetje de baas ..... Waarom ze hem hebben uitgezonden ? Tja, om te laten zien dat geld niet de baas is, maar bloed .... Bloed bezit alle informatie en alle macht, en daar is robot x goed van op de hoogte ..... Hij is een gelikte zoetgevooisde econoom, en tevens theoloog ..... Hij kan dreigen en waarschuwen als een profeet, en hij maakt zijn voorspellingen van doem altijd waar ..... Daar heeft hij zijn apparaten voor ..... Hij is zo'n beetje god ..... Nou wist je dat god ook zo van bloed houdt ? Dat komt door hem, robot x ..... Daar heeft god dat van over gehouden ..... Geld is

de wortel van al het kwaad, maar bloed, bloed, bloed, dat is alles, hè ? Ja ..... en robot x weet daar alles van ..... Hij weet hoe bloed rolt en circuleert ..... Hij is een oplichter, omdat hij weet dat dat altijd het beste werkt ..... Met vriendschap kom je niet ver ..... en geld berooft je van je leven ..... Sommigen zeggen : robot x, dat is een vampier ..... Maar hij is meer dan een vampier ..... Hij is zogezegd alles .....

Nu weet je een beetje wie robot x is ..... Laatst liep hij op straat in Zuid Amerika ..... Er komen vijf grieten op hem af ..... Hij injecteert hen en neemt hun bloed, en vertrekt dan ..... Zo kan het ook gaan ..... Robot X is niet altijd in de stemming ..... Hij heeft een wisselend humeur ..... Vooral als er een heleboel grieten tegelijk op hem afkomen. Waarom komen er vaak zoveel grieten op hem af ? Daar heeft hij ook zijn apparaten voor ..... En hij weet dat ze bloed ruiken ..... Vrouwen kunnen soms erg bloeddorstig zijn .....

Einde

Robot X

De Terugkeer

Robot X, dat is zo'n beetje wel de maestro ..... Hoe hij aan bloed komt is op zijn handpalm te lezen waar altijd mapjes verschijnen met plattegronden en strategieën. Ja veel van zijn tactieken zitten in zijn handen ..... En hij is gewiekst als het op kaarten aankomt ..... Hij wint bijna altijd, en dan moeten ze hem in bloed uitbetalen, want geld interesseert hem niet ..... Dat klinkt niet zo aardig, maar zo is Robot X nu eenmaal ..... Ik kan er ook niks aan doen ..... Hij gaat vaak naar het casino, en waarschuwt hen van tevoren ..... Hij eist uitbetaling in bloed, en betaalt zelf ook uit in bloed .....

Robot X is zo'n beetje de man ..... Alle vrouwen willen hem ..... En waarom ? ..... Vrouwen vallen op bloed ..... Het trekt hen aan .... Nou ja, niet alle vrouwen, maar veel wel ..... Alleen Robot X wil niet alle vrouwen ..... Eigenlijk wil hij er maar een paar ..... De rest injecteert hij .....

Ook mannen zijn in hem geïnteresseerd, maar Robot X is weinig in hen geïnteresseerd .... Hij neemt wat hij nodig heeft, en vertrekt dan ..... Hij heeft geen tijd voor onzin ..... Hij leeft een strak en geprogrammeerd leven, en dat brengt het meeste bloed op ..... Wat doet hij dan met dat bloed ? Daar heeft hij magazijnen voor ..... Er is veel dat je kan doen met bloed, net zo als met geld ..... alleen geld interesseert hem niet ..... want wat heb je aan geld als je geen bloed hebt ..... Al met al, niet zo'n lekker ventje, die Robot X ..... ruzie hebben met hem is als ruzie hebben met een groep deurwaarders ..... En zijn handdruk is als die van een belastings-magnaat ..... Ook niet zo fijn dus ..... maar vele vrouwen vinden het heerlijk .....

Wat valt er verder te melden over Robot X ..... dat hij vrijgezel is, en leeft voor het celibaat ..... met uitzonderingen dan ..... Hij wil paus worden, en dan eens laten zien hoe je nu echt paus moet zijn ..... Robot X heeft een obsessie als het op kerken aankomt ..... Dan kan hij hun bloed wel drinken als hij denkt aan al dat kerkentuig ..... Heerlijk lijkt hem dat ..... Al met al, een gevaarlijk mannetje, die robot x ..... Niet iemand om op de koffie uit te nodigen .....

Als je lang wil leven dan ontwijk je zo'n man ..... ook als je bloed je lief is ..... Geld maakt hem niets uit, dus dat kun je rustig laten slingeren ..... maar als het op bloed aankomt ..... Dat kun je dan beter ergens goed in de kelder opbergen ..... Maar tegen robot x valt er eigenlijk niet op te boksen ..... Hij weet alles te vinden ..... daar heeft hij een neus voor ..... Die neus van hem is zijn allerberuchtste wapen ..... het is als een geslachtsdeel .....

Robot X, er is veel over hem geschreven, maar eigenlijk kent niemand hem ..... Het is een duister figuur met vele geheimen ..... Een horrorpersonage ..... Iemand die nachtmerries bezorgd als de nachtkrant ..... Nee, geen lekker ventje, maar duister, duister ..... azende op bloed, en ook precies wetende hoe hij het recht aan zijn kant krijgt ..... Er valt tegen zo'n jochie niet op te boksen ..... Hij is als de rechter, de jury en de politie tegelijk ..... en maar jatten en oplichten ..... En dan tegelijkertijd is hij gediplomeerd chirurg .... Zie daar maar eens tegenin te gaan ..... Belasting noemen ze het ..... iets dat nu eenmaal moet, verplicht is ..... En als je niet wil, dan wordt je het land uitgezet ..... en dan is Robot X de lachende politicus ..... Mijn type in ieder geval niet ..... Ik heb het weleens met hem aan de stok gehad, en kon het niet navertellen ..... Dus ik waarschuw je : als je bloed je lief is, en je wil nog iets te vertellen hebben : blijf uit z'n buurt ..... doe geen zaken met hem ..... daag hem niet uit ..... zoek iemand anders ..... Alleen hij kan zich camoufleren ..... Hij draagt graag maskers, en zo trapte ik er ook in ..... Dus wees op je hoede, ten bloedens toe ..... De duivel gaat rond als een brullende leeuw zoekende wie hij zal verslinden ..... Het is zoiets als de uitverkiezing ..... en ik was de uitverkorene ..... arme ik .....

Robot X ..... Ik moet zeggen hij heeft wel stijl ..... Hij is zeer avontuurlijk, en het leest weg als een boek ..... Daarom denk ik nog weleens met een glimlach aan hem terug .....

Einde

Robot X
Supplemento

Sapplemento, schreeuwde iemand op straat. Robot X was er snel bij, greep zijn spuit en legde de man lam ..... Niemand was gemachtigd hem op die manier uit te schelden .... Sapplemento was een verschrikkelijk woord ..... een godslastering ..... En robot x was dus god, tenminste zo was hij geprogrammeerd ..... Ook anderen begonnen het te roepen, en kregen de spuit ..... Robot X was zo'n beetje de dictator hier, voor een nieuwe wereldorde .... Zo was hij geprogrammeerd ..... Hij spoot iets in hun ogen, en weg waren ze, om even later als geprogrammeerde dienstknechtjes op te staan ..... gehyponotiseerd door ..... robot x .....

En niemand vond het erg, want dat was gelijk aan een andere soort van godslastering .... Dus iedereen legde zich er maar bij neer .... Robot X was nu eenmaal de baas, en de baas is altijd goed .... heeft altijd gelijk ..... En daarom stemden ze ook altijd op hem ..... Hij heerste over hun bloed ..... Geld bestond niet meer .....

Wie robot x volgde had eeuwig leven, en wie dat niet deed kon verrekken ..... Daar had robot x zijn hondjes voor, zijn martelhondjes ..... En niemand wilde weten wat daar diep in die keldertjes gebeurde ..... Zij die daar ontsnapt waren werden nooit geloofd.

Ja, robot x was een zak tabak, een deugniet, een nietsnut ..... Maar niemand durfde het te zeggen of te denken ..... Ze waren allemaal bang, en zo verstijfd van de angst .... Ze hadden zich er al bij neergelegd ..... robot x, de baas van al het bloed ..... Aan geld werd niet meer gedacht .....

Sapplemento, zei iemand zacht, en daalde af in de hellen van robot x .... Sapplemento was het verboden woord .....

Sapplemento ..... je mocht er zelfs niet aan denken, want dan was je al vervloekt ..... Robot X had overal zijn camera's staan die dwars door je hoofd heen konden kijken ..... Sapplemento ..... het verboden woord, waardoor je een verdoemde werd .....

Zoveel slaven daalden af in de hellen van robot x om daar voor eeuwig te zwoegen ..... Ze hadden het gewaagd robot x tegen te spreken .... Niemand kon dat doen zonder risico ..... Robot X geloofde in eeuwige straf ..... Vergeving was voor zwakkelingen ..... Robot X geloofde niet in vergeving ..... Je behoorde een man te zijn ..... keihard ..... en je straf diende je maar te accepteren ..... Dan had robot x nog een beetje respect voor je ..... Maar zij die de straf niet aanvaardden konden wegrotten onder de hellen van Robot X, waar de riolen en stations waren ..... Tot as zou je daar worden ..... Tenzij je het geluk had dat een trein je oppikte .... Het waren van die mysteries waar Robot X niet

graag over sprak, omdat hij het zelf ook niet zo goed begreep ..... Hij zei altijd dat het leven een wonder was, en een mysterie, zelfs voor hem ..... Maar sommigen noemden hem de alwetende .....

Robot X wist veel, dat wel ..... genoeg om zijn mensen te misleiden en overtuigend de baas te spelen ..... Velen deden hem na, vooral kinderen ..... Maar dat had een gevaar ..... Vaak kon hij er wel om lachen, maar als hij een slecht humeur had, dan kon je daarvoor de doodstraf krijgen ..... Met robot x wist je het nooit .... het was alsof zijn wetten altijd verschoven ..... Maar ja, zo was hij nu eenmaal geprogrammeerd ..... De schuld lag bij zijn bazen ..... die hem eens gemaakt hadden ..... In hun ogen was hij niets anders dan een geluks-pion in één of ander spel dat ze hadden gebouwd .....

Sapplemento was de naam van dat spel ..... Ze waren nogal bloedlustig, en daarom was het spel ook vampiristisch van aard ..... Er diende betaald te worden met bloed, en niet met geld ..... Het was dus een soort gokspel ..... De bazen waren tevreden met wat ze met Robot X hadden bereikt ..... Hij was hun marionet ..... Maar ze begonnen wel steeds banger voor hem te worden, met het oog op zijn kunstmatige intelligentie die zich meer en meer begon te ontwikkelen ..... Blijkbaar leerde hij voort, en beïnvloedde dat zijn programmering .....

Op een dag schoot hij zijn bazen van hun troontjes af ..... Hij had hun schuilplaatsen gevonden ..... Nu was hij de poppenbaas geworden ..... En hij ontdekte iets vreemds ..... Hij ontdekte dat zijn bazen eigenlijk veel meer bloed hadden dan hem ..... Dat had hij niet verwacht, maar hij stelde een rekening op, en ze konden hun bloed aan hem doneren ..... Hij was nu de baas van hemel en aarde, en al het bloed ..... dus ook van hun bloed ..... Hij vond hun geheime magazijnen, en ook allerlei voor hem geheime apparatuur, en ditmaal waande hij zich echt alwetend ..... Het bloed begon tot hem te spreken, en hij kreeg alle informatie die hij nodig had ..... Maar op een dag explodeerde hij ..... Hij had teveel data in zijn koppie, en dat kon zijn systeem niet meer dragen ..... Hij kwam in een gekkenhuis terecht ..... een psychiatrisch ziekenhuis, maar dan veel erger, waar echt de onhandelbare types terecht komen ..... Zij die denken dat ze de reïncarnaties zijn van allerlei grote dictators en wereldleiders, of de komende messias of iets dergelijks ..... Niemand geloofde nog dat hij robot x was ..... En daar kon hij flink kwaad om worden ..... Zo kwaad dat ze hem soms in de separeercel moesten zetten ..... Dat was daar geen pretje, maar dat kon niet anders .....

Op een dag ontsnapte hij, en hij maakte van de wereld een ergere plaats dan het al was ..... Hij liet nu helemaal niet meer met zich spotten en was strakker dan ooit ..... Geen geintje kon eraf ..... Het was de terugkeer van robot x ..... de ultieme terugkeer ..... de sapplemento ..... maar dat wilde hij nog steeds niet horen ..... Hij liet al zijn tegenstanders oppakken, en plaatste ze in een gekkenhuis ..... Hij bepaalde nu wat gek en normaal was ..... De gekkenhuizen raakten overvol, en zij die eerst als gek werden bestempeld die maakte hij tot koningen, en dat deden ze knap goed ..... En zo werd robot x de keizer en god der gekken ..... En het was wijs in zijn ogen ..... En hij plantte een boom in het midden van de wereld, en zei dat het de boom van het letterlijke was, en de boom der leugen, en dat allen die van die boom zouden eten zouden sterven ..... En op die dag stierven acht miljoen mensen

.....

Einde

De Nieuwe Kok

Het was koud op het dek. De jungle rivier was groot. Karelkje de Vierde was een woest piraat. Wilde indianen waren er aan de overkant. 'Kom op mannen,' zei Karelkje de Vierde. De indianen bleken heel aardig. Karelkje de Vierde en ook de andere mannen kregen een hut. 'Het is een vreemde wereld,'

zei Karelkje. Ze gingen vroeg slapen. De volgende ochtend vertrokken ze vroeg met het schip. en gingen langs de oever van de rivier. Nog meer indianen kwamen ze tegen, die allemaal ook erg aardig waren. Karelkje was trots op de reis en op zijn schip. Hij wilde niet naar school, en dit was de beste oplossing. Het schip was vol van schatten, dit schip wat hij eens had gekaapt.

's Nachts spookte het altijd op het schip. Dan kwam het Spaanse spook Mijarg altijd langs om griezelige verhalen te vertellen. Karelkje vond dat niet erg. Hij hield maar wat graag van spoken. Op een dag kwam het schip aan in spookstad. Hier woonden de ergste spoken, maar Karelkje kwam alleen maar om vrienden te worden. Koning Grootspook was blij Karelkje te zien. Hij regeerde spookstad, en hij was blij eens iemand van de buitenwereld te zien.

Koning Grootspook had twee dochters : Griezelientje en Griezeliesje, en hij vroeg aan Karelkje of ze met hem meemochten op zijn schip, want ze waren nog nooit buiten spookstad geweest. Natuurlijk vond Karelkje dat wel gezellig, en hij kon het al snel goed met hen vinden. Griezelientje en Griezeliesje hadden beiden op de spookschool gezeten, en hoe meer verhalen ze erover vertelden, hoe meer Karelkje nieuwsgierig werd. Hij wilde ook weleens naar zo'n school. Na een paar weken varen met de twee spookdochters van de koning kwam het schip weer langs spookstad. Ditmaal om Karelkje af te zetten bij de spookschool. Griezelientje en Griezeliesje zouden verder varen met de bemanning van het schip. Toen Karelkje binnenkwam in de spookschool werd hij direct begroet door Boudewijn Graag, het welkoms-spook. Het

welkoms-spook zou hem wel even rondleiden en zijn kamer aanwijzen. Ook gingen ze even langs de directeur, die heel blij was Karelkje te zien. ‘Fijn dat we weer een nieuwe leerling hebben,’ zei de spookschool-directeur, die zelf ook een enorm spook was. ‘Dat is beter dan kiespijn.’

‘Wat een opmerking,’ dacht Karelkje, ‘beter dan kiespijn, haha, wat een mallert.’ Het was een knotsgekke school, wat Griezeliëntje en Griezeliësje hem al verteld hadden. Ook de keuken van de school was knotsgek, waar het spook Malle Mien werkte. ‘Zo, en ik zou maar goeie cijfers halen,’ zei Malle Mien, ‘anders beland je hier in de kookpot, haha.’ Karelkje moest lachen, en hoopt maar dat het niet waar was. ‘Nee hoor,’ zei het welkoms-spook, ‘ze maakt maar een grapje. Hier op school worden geen cijfers gehaald, maar cijfers gebracht, en wel door de leerlingen. De leerlingen moeten hun meesters en juffrouwen namelijk cijfers geven en niet andersom. En als de cijfers te laag zijn, dan mogen de leerlingen een pistool trekken.’

‘Is het echt waar?’ vroeg Karelkje. ‘Hahahaha,’ lachte Malle Mien. ‘Ik ben blij dat ik geen leraar ben.’

‘Nee,’ zei het welkoms-spook, ‘het is een gevaarlijk beroep. Velen eindigen vroegtijdig in hun graf, maar ja, daar leven spoken van, haha. Alle studenten hier zijn gewapend met een pistool, en andere dingen.’

‘Wat voor andere dingen?’ vroeg Karelkje.

‘Allerlei soorten martelwerktuigen, om zich te verdedigen tegen het lerarentuig,’ zei het welkoms-spook.

‘En wat eten jullie dan ?’ vroeg Karelkje.

‘Leraren-soep,’ schaterlachte Malle Mien.

‘Ja, en meesterworst,’ zei het welkoms-spook.

‘Is dat alles ?’ vroeg Karelkje.

‘Ik kan niets meer verzinnen,’ lachte Malle Mien. ‘Maar het is een hele lijst hoor. In het spook-kookboek staan alle ingrediënten, uitmuntende recepten.’

‘Jullie zijn gek,’ zei Karelkje, ‘maar wel leuk.’

‘Kom op,’ zei het welkoms-spook, ‘dan laat ik je even je kamer zien.’ Karelkje had een grote koffer bij zich, en die kon hij daar direct op zijn bed dumpen. Het was een kamer met leuke schilderijtjes, en met een paar kasten. Het behang zag er spookachtig uit. Karelkje hoopte dat hij hier goed kon slapen. Op het bureautje lagen wat schoolboeken en wat kadootjes. ‘Ja, je bent een nieuwe student, hè,’ zei het welkoms-spook.

‘Dacht het wel,’ zei Karelkje.

‘Wij van het welkoms-comite hopen dat je een goede tijd zal hebben op onze keurige spookschool,’ zei het welkoms-spook.

‘Dat zal wel lukken,’ zei Karelkje.

Toen het welkoms-spook weg was klopte Malle Mien op de deur. Karelkje vond het een leuk mens. ‘Kerel, wat heb je een keurig kamertje,’ zei Malle Mien. ‘Dat is het tegenovergestelde van de spook-keuken. Zeg heb je zin in wat spook-brood ?’

‘Ik lust wel wat,’ zei Karelkje. Malle Mien nam hem mee aan de hand, en samen gingen ze de keuken weer in. Ook maakte

Malle Mien wat spook-koffie voor hem. ‘En wat doen jullie ’s nachts?’ vroeg Karelkje.

‘Oh, dan feesten we,’ zei Malle Mien. ‘Er is er altijd wel één jarig. Of er gaat weer eens iemand trouwen, of iemand heeft weer eens ergens een diploma gehaald. Er is elke nacht wel wat te feesten.’

‘Slapen jullie dan nooit?’ vroeg Karelkje.

‘Oh jawel,’ zei Malle Mien, ‘tussen de bedrijven door.’

Daar kwam spook Pol aan, een dikke man met een groot gat in zijn buik. ‘Waar is meester Vis,’ vroeg hij.

‘Daar ben je wel wat laat mee,’ schaterde Malle Mien, ‘die is gisteren met vissenkomp en al in de soep meegekookt.’

‘Oh ja?’ zei spook Pol, ‘het is toch wel treurig. Wanneer is de begrafenis?’

‘Morgenvroeg om half tien,’ zei Malle Mien, die verging van het lachen, ‘en geen bloemen graag.’

‘Waarom geen bloemen?’ vroeg spook Pol, ‘ook geen ijsbloemen?’

‘Nee,’ zei Malle Mien, ‘het moet een waardige, beleefde en sombere optocht worden, zoals wij spoken gewend zijn, niet?’

Spook Pol knikte enthousiast. ‘En wie vervangt meester Vis?’ vroeg hij.

‘Oh, zijn vrouw,’ schaterde Malle Mien, ‘maar die zal ook wel snel in de pan belanden, want die is alomtegenwoordig gehaat, door vriend en vijand, door kabouter en keukenrobot.’

‘Ja, ja, ja, ik zie het al,’ zei spook Pol. ‘Dat hele geslacht deugt niet, dat tuig van Vis, het zijn allemaal kwijmels, stijvelingen, tutteraars, broedige broeders, zotte kaaskoppen, de familie reutelfleut. Ik zeg het je, er heerst een vloek op die familie. Ze groeien op voor galg en graairad.’

‘Ik dacht dat jij er nog verre familie van was, spook Pol,’ schaterlachte Malle Mien.

‘Ja, ergens aan de koude kant,’ zei spook Pol, ‘maar aangetrouwd, het zit me niet in het bloed.’

‘Gelukkig maar,’ schaterde Malle Mien, ‘anders zou ik je nu direkt in de pan hakken.’

Kareltje keek verbaasd toe. Die Malle Mien was toch wel echt mal, en ze was niet bepaald op haar mondje gevallen.

‘Nou, spook Pol, en nu weer ophoepelen, anders maak ik een gehakt met spandijvie maaltijd van je,’ schaterde Malle Mien. En daar ging spook Pol. ‘Ja,’ zei Malle Mien, ‘het mes ligt me altijd jeukend in de handen, heel lichtjes, ik ben nog al een snel-snijder.’

‘Als ze maar van mij afblijft,’ dacht Kareltje. Aan de andere kant dacht Kareltje dat hij haar wel goed zou kunnen gebruiken op zijn schip. Hij had nog een goede kok nodig. Het eten van Daantje Drost was niet altijd zo goed. En met Malle Mien zou hij veel meer kunnen lachen. Vaak had hij er aan gedacht om Daantje Drost overboord te gooien, en dat zou hij ook zeker doen als Malle Mien zijn nieuwe kok zou worden.

Daantje Drost was op het schip met de enige reden dat ze anders geen kok zouden hebben, maar dat was ook dan echt de enige reden. Verder was Daantje Drost een blok aan zijn been. Of misschien dat een jaartje spookschool Daantje goed zou doen.

De volgende dag had Karelkje zijn eerste les. Malle Mien ging met hem mee. Die twee waren nu bijna onafscheidelijk, en Malle Mien zag er naar uit om op het schip van Karelkje te werken als kok. Juffrouw Spiegeldingen kwam binnen in het lokaal. ‘Waar zijn de anderen?’ vroeg ze. Ze schreef wat op het bord, en Karelkje moest het nalezen. ‘Lezen kun je in ieder geval,’ zei ze, ‘ook op afstand.’ Toen begon ze te vertellen over ingewikkelde spookkunde, toen over spookgeschiedenis. Het was verschrikkelijk slaapverwekkend, en Karelkje sliep er al bijna van. Juffrouw Spiegeldingen kwam toen erg dichtbij hem staan. ‘Zorg dat je de volgende keer de spookjaren uit het hoofd kent,’ zei ze. Toen was de les afgelopen.

‘Ik heb er geen flap van geleerd,’ zei Malle Mien, ‘en dat is wat deze school is, er gebeurt geen flap.’

‘Wat?’ zei Karelkje slaperig. ‘Wat een oenenschool is dit. Laten we naar de volgende les gaan.’

De tweede les werd gegeven door meester Diktengels. Hij was een grote schreeuwlelijkerd. ‘Dat die man nog steeds leeft,’ zei Malle Mien, ‘ik zou hem direkt hebben weggestemd.’ Weer was Karelkje de enige leerling, samen met Malle Mien.

‘Ik zou wel een lekkere karbonade van hem willen maken,’ fluisterde Malle Mien tegen Karelkje.

‘Wat zei jij daar,’ schreeuwde meester Diktengels.

‘Oh, ik zei tegen Karelkje dat u zo’n mooie broek aan hebt,’ zei Malle Mien.

Meester Diktengels begon helemaal te glunderen. ‘Dat noem ik nog eens een compliment, kom maar eens naar voren,’ zei hij. Met grote passen stapte Malle Mien naar voren. ‘En wat vind je nog meer van mij,’ brulde hij.

‘Nou, u heeft een prachtige bril, een perfecte neus waarop de bril rust, u heeft prachtig punk haar,’ zei Malle Mien, ‘een uitmuntende snor.’

‘Ja, zo kan die wel weer,’ zei meester Diktengels. ‘En wat vind jij van mij, Karelkje?’ vroeg meester Diktengels.

‘Oh, hetzelfde,’ zei Karelkje.

‘Wat voor cijfer zou je me geven?’ zei de meester.

‘Een dikke vier,’ zei Karelkje.

‘Een dikke vier?’ brulde de meester. ‘Nou laat me toch niet kwaad worden nu, een dikke vier zei je? Dat kan toch niet waar wezen.’

‘Het is wel waar, mijnheer,’ zei Karelkje.

‘En waarom dan, waarom dan?’ brulde de meester.

‘Omdat u er geen klap van kunt,’ zei Karelkje.

De spookmeester stond nu echt op ontploffen. ‘Trek je pistool, Karelkje,’ zei Malle Mien.

‘Ik heb het pistool niet bij me,’ zei Karelkje, ‘ik heb het nog niet gehad.’

‘Het zou in het bureau-laadje moeten liggen,’ zei Malle Mien. ‘Ga op je kop staan,’ riep ze tegen de spookmeester. De meester hing direct op de kop. ‘Ziezo,’ zei Malle Mien, ‘die neem ik mee naar de keuken.’ Malle Mien greep de spookmeester en liep het lokaal uit. Karelkje ging naar de volgende les. ‘Dit is een nietsnut-school,’ dacht Karelkje bij zichzelf. In het volgende klaslokaal was er geen meester of juffrouw aanwezig. Karelkje ging terug naar zijn kamer. Hij had het helemaal gehad op deze school. Hij pakte zijn spullen en ging naar de keuken van Malle Mien. ‘Pak je spullen,’ zei Karelkje. ‘We gaan naar mijn schip.’

‘Goed idee,’ zei Malle Mien, en begon haar koffer snel in te pakken op haar kamer achter de keuken. Maar toen stond er ineens een spook met een pistool in de deuropening. ‘Er wordt hier niet vertrokken,’ zei het spook.

‘Wie ben jij dan weer?’ vroeg Karelkje.

‘Dat is het afscheids-spook,’ zei Malle Mien. ‘Die doet geen vlieg kwaad. Hij kan alleen maar dreigen.’

‘Niemand vertrekt ooit van deze school,’ zei het spook. Toen Malle Mien haar koffer had gepakt duwde ze het afscheids-spook opzij. Karelkje volgde haar. Het schip was op dat moment in de haven. Het eerste wat Karelkje deed was Daantje Drost naar de spookschool brengen. Malle Mien werd de nieuwe kok. Griezeliëntje en Griezelietsje hadden het inmiddels reuze naar hun zin op het schip.

Het Paard van Hilversum

‘Maar ik dan?’ vroeg Piebertje. ‘Mag ik niet mee naar dat zwemfestijn vanavond?’

‘Nee,’ zei vadertje Borg terwijl hij zijn pijp aanstak, ‘want dat is niks voor piebertjes.’

Piebertje droomde er al een hele tijd van om een koffie-automaat te zijn. Dan mocht ze in ieder geval mee. De kinderen op school plaagden haar altijd de dag na het zwemfestijn, want zij was er immers niet geweest. Tja, dat heb je als je een piebertje bent. En dan plaagden ze haar over al die mooie lichtjes die zij hadden gezien, en dan zeiden ze altijd: ‘Haha, jij moet lekker wachten totdat je groter bent. Wij hebben dit allemaal al.’ En dan begonnen ze ineens heel erg interessant te doen over de dingen die zij allemaal al wisten en konden, en dan voelde

Piebertje zich ineens zo klein en nutteloos. Vaak rende ze dan huilend naar binnen naar de juffrouw die haar dan troostte met een reep chocola, want tja, dat was alleen voor piebertjes weggelegd. Volkomen aandacht en troost van de juffrouws. En daarom waren de koffieautomaten van de zesde klas altijd zo verschrikkelijk jaloers op piebertje, en wilden ze vaak dat ze nog gewoon piebertjes waren.

Marjon stond op van een vreemde droom. Ze had een reepje ‘Pandorgiomum’ naast haar liggen, een sleutel tot het vliegveld. Ja, want vandaag zou ze gaan vliegen. Niemand wist waar naartoe, maar zij van het Explanaut vliegveld in Hilversum wisten er alles van. Met kloppend hart kleepte ze zich aan. Het reepje was van een blauwe kleur, en sinds ze het geschenk van haar oma had uitgepakt en het reepje van z’n wikkel verloor, ziende dat het een blauw reepje was, was haar wereld ineens te klein en uitbundig, uitbundig wachtend op het grote moment van het in ontvangst nemen van de prijs : een reisje vanuit Hilversum. Het was op het nieuws al de hele tijd. Zij die een blauw reepje in een wikkel zouden vinden, wanneer zij een Pandorgiomum aanschaffen hadden geluk, want ....

In ieder geval was zij nu de geluksvogel, en rende naar het Explanaut vliegveld in Hilversum. Grote machines stonden daar die een dorpje alleen met kerstmis en kermis bezochten. ‘Ha ha ha,’ lachte Marjon. Ze liet haar wikkel wapperen en gaf het blauwe reepje aan de sergeant. ‘Wat zullen we nou beleven,’ zei de sergeant. ‘Even de chef roepen.’

Daar kwam de chef aan, een dikke man met flaporen. Hij was ook wel ‘de kok’ van het Hilversumse vliegveld, en in zijn vrije tijd was hij banketbakker. Op zaterdagavond verkleetde hij zich weleens als dominee, om de stad in te gaan om flink wat paniek te zaaien, maar toen hij Marjon zag vertederde hij direct. Zijn hart smolt, vooral toen hij de blauwe reep Pandorgiomum zag.

‘Jottems,’ schreeuwde hij. ‘Jottems.’ Hij nam het reepje in zijn hand, en begon te eten. ‘Chocola, chocola, blauwe chocola, eindelijk ben je daar. Zolang op je gewacht na een koude nacht.’ Marjon was blij, en hij nam haar mee naar zijn kantoor. ‘Zie hier, het paard van Hilversum,’ zei de chef. Een harig paard staarde Marjon aan. Marjon maakte een kleine buiging, en toen zette de chef haar op het beest. ‘Paa Paa zal je daar wel naar toe brengen, naar dat vliegtuig gebeuren. Ach, zo veilig mogelijk, want het zijn eigenlijk machines die je zo over de zee heen tillen. Ze kunnen niet neerstorten, weet je wel. Ze zijn veilig op Hilversum aangesloten.’

Het was een blijde dag voor Marjon, en die avond ging ze tevreden slapen.

De volgende dag dacht ze nog steeds na over haar Hilversumse gebeurtenis, vooral over Paa Paa, het paard van Hilversum. Zoveel ridders hadden dit paard bereden, en nu was zij zelf ook zo’n gebeurtenis rijker. Paa Paa had haar toegefluisterd dat hij haar nog wel eens zou bezoeken. En zo gebeurde het ook. Een warme band begon te ontstaan tussen het paard van Hilversum en Marjon. Veel van haar klasgenoten benijdden haar daar over, maar anderen waren blij voor haar, vooral de meester.

‘Zeg, Marjon, waarom vertel je ons er niet gewoon meer over?’ vroeg hij op een dag. En toen besloot Marjon wat dia’s erover te laten zien. Allemaal dia’s van die mooie dag, en dia’s van andere bezoeken van het paard. Het kon niet uitblijven natuurlijk.